

Százas szerelvény

[2014. január]

1.
Zárt vagyok. Saját magamba.
Ajtóim mögött törött széklábak.
Szétesett bútorok égi forgácsai?
Uram, te nem hagytál el engem.
2.
Az Ember nem lehet lefordíthatatlan.
Térítetlen hitel, legrosszabb esetben,
de előfordul, hogy még annyi sem.
Csak sikertelen, néma recenzio.
3.
A szemüreg néha virágszirom,
peng és reng a kerti harmónia.
Békésen, veszettül, nyaka-szegetten,
ahogy a bombatölcsér ássa lakhelyét.
4.
Össze sosem hegesztettem magam,
szétcsapong minden idegvégződésen.
Az utcasarkon ha ledoktorálok,
majd elemez engem egy magyartanár.
5.
Olyan valóság, hogy naponta
megtalálsz páncélban, áruhában.
hangulataim meszes csigaházak,
bukott költők füstfészke alatt.
6.
Aztán továbbmész. Persze át, hazafiként
a keskeny útkereszteződésen.
Lefele mutat az aréna, a cirkusz,
függőleges fennsík a graffiti vászna.
7.
Ez példának okáért szombat.
Így hívják ezt a megrögzött másnapot.
Átsiet a takarítónő (a termen),
pár percig vörös szőr a vegetáció.
8.
Betörhetetlen plexiüveg.
Kint talán tavasz van?
Gőzölgő szemek, szinapszisok,
fekete ágyék tejfehér ablakon.
9.
Ha oda jutok, ahol egyedül
belém döfik a tűt, mert csakis
én létezem – a többiek szellemek,
ha oda jutok, rám mosolyog a méreg.
10.
Feltépem végül a hosszúkás tasakot –
karitatív hozzáállással kettőt,
– két tasak cukorral – zuhog az ég pora,
tépett tollút könnyezik a párna.
11.
Fél kezem, fél lábam

falra szegzett naptár.
Írni még volna lehetőségem.
Egy lépést is tehetnék még.

12.
Olyan hihetetlen ma az a pár perc,
amikor eggyéfog kő, festett napszemüveg,
hogy az óceánt figyelem Alcatraz rácsai
mögül – lélegzem a halhatatlanságot.

13.
A fal mögött fiatal fák fia,
gombostűfejnyi napkorong – napló
sóhaja. Érdekesebb ez így: farkas-
kölykök halott szukák bőrére varrva.

14.
A szentek csendesebbek – csodabogarak.
Az ólomüveg ablakokon mintha
vízcseppnyi glória lebegne.
– Fektében üdvözlő a fekete nép. –

15.
Ki vállalja el ezt is? Ki vállalja
a kikötözött, meztelen testet?
– Őrnagy úr... lihegi. Van még ereje.
Sár alatt caplat a lefokozott káplár.

16.
Elköltözött egy csomag cigaretta.
Illatos flitterek a zuhanó liftben.
Ember a vádlott? Ó igen! Ó igen!
Sercint a nikotín fölényesen.

17.
Annyi az egész, mint vízszintes nyolcas.
Félkörívén egy kísérleti egér
igyekszik fájdalommentesen
körbefutni a töviskoszorút.

18.
Tovább sántít. Ő és a többi sérült.
Itt talán sosem volt fegyverszünet.
Szél süvít. Tépi a házak tetejét.
Simogatom a veszett kutyákat.

19.
Előfordult, hogy megvárt a sarkon...
dokumentumfilm pörgött valahol.
Aztán azt mondta: jössz, ha akarsz.
Egyetlen helyen vagyok, egyetlen időben.

20.
Úgy döntöttek: végy levegőt, vámpír.
Cipeld magaddal tested, végtagjaid,
játssz anyagot, mohó köztesgazdát,
míg minden fennakad őszinte részvéten.

21.
Kormos falak közt pesti csigalépcső.
Vizelni a kapu alatt illik.
A szolgálatos süketnéma varjú
csak legyintget alattam, fölöttem.

22.
Fojtott sziszegés volt. Hárfák plágiuma.
Tudták már akkor: lényeges a szándék.

Egyikük kitépte oldalbordáját,
szeme kimeredt: nehogy egyedül maradjon.

23.

Bejárták egymás földrajzi pontjait.
A távolban falka üvöltözött.
Nyáluk csepegett a nyers hús ízére.
Még nem ismerték fel a rothadás szagát.

24.

Elbogozom a hetek végeit.
Két napból egy lesz – szétbonthatatlan.
Valahol ünnepet kondít egy harang.
Csorba balta sincs kezem ügyében.

25.

Pár évig feltöltődve, mint galvánelem –
mint kondenzátor – valami műszaki
Isten volna a pórusok pólusa.
Rongysátor csüng a kopár kőperemen.

2013. április 22.

Kategória: vers, próza
Denumire autor: Keszthelyi György

Látó Szépirodalmi Folyóirat